

SIMPATIA PEL DIABLE

SEGONS QUE COMPTA LA LLEGENDA, SATANÀS S'APAREIXIA DE NIT A TOTHOM QUE ESTIGUERA DISPOSAT A CANVIAR LA SEUA ÀNIMA PER LA CAPACITAT DE COMMOURE A TRAVÉS DE LA MÚSICA. AIXÍ VA NÀIXER EL BLUES. DESPRÉS, EL ROCK'N'ROLL TAMBÉ VA BEURE D'UN PACTE DIABÒLIC.

“**E**l primer que s’ha de dir del rock és que és d’inspiració diabòlica. El rock fa pecar. Hi ha un grup rocker anomenat Kiss que diu d’ell mateix: ‘Consagrats a Satanàs’. Totes les baixes passions de l’home s’agiten en un remolí groller i grosser, que converteix els joves en uns pellingots morals i els furta tota la il·lusió i l’alegria. El mal que el rock fa a la societat és incalculable. (Propagueu aquest fullet. Feu-ne fotocòpies).”

Sembla mentida, però encara és possible trobar a la bústia textos com aquest en la plenitud del anys noranta. Els qui s’encarreguen de redactar-los avui potser no busquen més que distraure’s una estona, però als anys cinquanta, quan el rock and roll va nàixer, i als seixanta, quan es va convertir en vehicle de rebel·lió adolescent, l’associació entre rock i pràctiques demoníiques va ser utilitzada per la societat políticament correcta. Des de la creació del gènere (i molt abans, a través dels intèrprets de blues), el rock ha cantat al diable, ha utilitzat la seua iconografia i s’ha servit del poder de suggestió que té en la societat.

Determinats artistes s’han apropiat d’elements estètics al·lusius al dimoni. Ja l’histriònic Screamin’ Jay Hawkins eixia a les seues actuacions invocant tot tipus d’espirits malignes i amb tota la parafèrnia possible provinent dels rituals de vudú.

Als seixanta, tant els Beatles com els Rolling Stones van ser acusats de coquetejar amb el maligne. Els segons, autoproclamant-se “satàniques majestats”, van gravar cançons com “Simpaty for the devil” (“Simpatia

pel diable”). Black Sabbath, que converteix els seus concerts en autèntiques misses negres, o Alice Cooper, tan addicte al dimoni com als espectacles circenses, formen part de les bandes unides a Satan. Un grup encapçalat, sense dubte, per Kiss, una formació que pareixia eixida d’un còmic.

Tots ells amagaven grans cançons darrere les seues declaracions grandiloqüents i la pirotècnica satànica. I és aquest i no un altre el motiu que els permet d’ocupar encara un lloc en la histò-

**UN JUTGE
VA FER
DECLARAR
EL GRUP DE
HEAVY JUDAS
PRIEST PER
CREURE'LS
INDUCTORS
D'UN SUÏCIDÍ.**

ria del rock. D’altres, ja oblidats, preferiren amagar dubtoses invocacions en els seus elapés que, deien, només s’escoltaven reproduint el disc a l’inrevés. Ximpleries que, no obstant això, serviren per a vendre molts exemplars entre els adolescents afeccionats al cinema de terror i a les canelleres clavetejades. Ximpleries, al cap i a la fi, que remouen alguna consciència adormida, com la del jutge que va fer declarar en un judici el grup de heavy metal Judas Priest per considerar-lo

l’inductor del suïcidi d’un jove que es va matar després d’escoltar un dels seus àlbums.

The Cramps, acostant-se al rockabilly dels cinquanta; Nick Cave, en clau de *crooner* torturat o grups de caire industrial com Throbbing Gristle, també han minat els fonaments de les creences cristianes invocant obscurs éssers infernals en les seues cançons. Però la darrera sensació del gènere es diu Marilyn Manson, un grup de rock dur i macabre, tamisat per una producció que beu en Nine Inch Nails i en bandes similars. El seu darrer disc, *Antichrist Superstar*, torna a jugar amb una suposada perillositat que recorda les operacions de màrqueting d’una banda gairebé oblidada, com els Guns’n’Roses. Música sense càrrega radical ni antisistema que, no obstant això, convenç els addictes a la morbositat diabòlica. Però res d’això resulta estrany, tenint en compte que recentment una secta satànica dels EUA ha adoptat la coneguda cançó de Los del Río, *Macarena*, com a himne per a les seues invocacions.

Eduard Guillot